

Víra až k nevěře

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 143, 4-6)

*4 Jsem skleslý na duchu, srdce mi usedá v nitru.
5 Připomínám si dávné dny, rozjímám o všech tvých skutcích, přemýšlím o činech tvých rukou,
6 rozpínám své ruce k tobě, má duše po tobě žízní jak vyprahlá země.*

Píseň: EZ 628 - Z celého srdce svého chci vzdát ti vroucí dík

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Nu 11,10-16,24-29)

10 Mojžíš slyšel, že lid pláče, každý u vchodu do svého stanu, čeled' vedle čeledi. Hospodin vzplanul velikým hněvem. I Mojžíš na to hleděl s nevolí

11 a vyčítal Hospodinu: „Proč zacházíš se svým služebníkem tak zle? Proč jsem u tebe nenalezl milost, žes na mě vložil všechn tento lid jako břímě?

12 Copak jsem všechn tento lid počal já? Copak jsem ho porodil já, že mi říkáš: Nes jej v náručí, jako chůva nemluvňátko, do země, kterou jsi přísáhl dát jeho otcům?

13 Kde vezmu maso, abych je dal všemu tomuto lidu? Volají ke mně s pláčem: „Dej nám maso, chceme jíst.“

14 Nemohu sám unést všechn tento lid, je to nad mé síly.

15 Když už se mnou chceš takto jednat, raději mě zabij, jestliže jsem u tebe nalezl milost, abych se nemusel dívat na svoje trápení.“

16 Hospodin Mojžíšovi odvětil: „Shromážd' mi sedmdesát mužů z izraelských starších, o nichž víš, že jsou staršími a správci v lidu. Vezmi je ke stanu setkávání, ať se tam postaví s tebou.

24 Mojžíš tedy vyšel ven a oznámil Hospodinova slova lidu. Shromáždil sedmdesát mužů ze starších lidu a rozestavil je kolem stanu.

25 Hospodin sestoupil v oblaku, promluvil k němu a odebral z ducha, který byl na něm, a dal jej těm sedmdesáti starším. Sotva na nich duch spočinul, prorokovali, ale potom už nikdy.

26 Dva muži však zůstali v táboře, jeden se jmenoval Eldad a druhý Médad. I na nich spočinul duch, ačkoliv nepřišli ke stanu; byli totiž mezi zapsanými. Ti prorokovali v táboře.

27 Tu příběhl mládenec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Médad v táboře prorokují.“

28 Nato se ozval Jozue, syn Núnův, který už jako jinoch přísluhoval Mojžíšovi, a zvolal: „Mojžíši, můj pane, zabraň jim v tom!“

29 Ale Mojžíš mu řekl: „Ty kvůli mně žárlíš? Kéž by všechn Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!“

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 17 - Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili)

Už jste někdy narazili na nápis DNES ZAVŘENO? „...“ A kde to bylo? „...“

Kde bývá zavřeno? Třebas na zámku — nebo v obchodě — nebo v restauraci.

A co to znamená, že je zavřeno na zámku? „...“

A co to znamená, že mají zavřeno v obchodě nebo v hospodě? „...“

A teď si představte, že by se ta cedule DNES ZAVŘENO, objevila dnes na kostele (na modlitebně, nedělce)! Co by to znamenalo?

Pomůcky: Cedule s nápisem DNES ZAVŘENO!

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 282 - Kéž bychom to uměli zpívat písňě chvály

Kázání (Mk 9, 38-41)

38 Jan mu řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“

39 Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned nato zlořečit.“

40 Kdo není proti nám, je pro nás.

41 Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

vzpomeňte si na to malé dítě, které Ježíš jen před malou chvílí postavil doprostřed učedníků. To dítě tam stále ještě stojí. Je to živý **obraz čistoty, otevřenosti a důvěry**. Ježíš ho objal a řekl: „*Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, mne přijímá.*“ A právě v tuto chvíli, kdy ještě doznívají slova o přijímání těch nejmenších, přichází Jan se svým hlášením. Je to zvláštní kontrast. Ještě před pár dny byli učedníci na Hoře proměnění. Viděli tam Ježíše v oslnivém světle, mluvili s nimi Mojžíš a Eliáš – postavy z dávných dějin. Byl to zážitek, který jim vyrazil dech. Petr tam chtěl stavět stany a zůstat v té bezpečné, zářivé bublině „*vyvolených*“. Chtěli si tu posvátnou chvíli nechat pro sebe a nepustit do ní nikoho cizího.

Jenže pak sešli dolů a hned narazili na tvrdou realitu. Pod horou našli zoufalého otce a jeho posedlého syna, se kterým si učedníci nevěděli rady. Jejich víra tam dole v údolí byla jaksi malá. A co dělají učedníci po tomto neúspěchu? Možná bychom čekali **pokoru**. Ale kdepak, kdepak. Cestou do Kafarnaum se začnou hádat. A o čem? O tom, kdo z nich je největší. To je ale **víra až k nevíře**. Ještě jim v očích doznívá ta božská záře z hory, ještě mají v uších pláč toho nemocného chlapce, a oni už si poměřují svaly a zásluhy. Místo aby přemýšleli, jak lépe sloužit, přemýšlejí o tom, jak lépe vládnout.

V tuto chvíli Ježíš dělá ono slavné gesto: postaví doprostřed nich dítě. Malé, bezvýznamné dítě, které v tehdejší společnosti nemělo žádná práva ani postavení. Ježíš ho obejmě a říká jim: „*Chcete být velcí? Tak buďte jako tohle dítě. Přijímejte ty nejmenší.*“

A právě teď do těchto všech okolností vstupuje Jan. Mám pocit, že Jan se v tu chvíli cítil trochu zahanbený tou hádkou o prvenství a chtěl se Ježíšovi zavděčit. Chtěl ukázat, že on je ten „**bdělý strážce**“ **víry**. Přiběhne a řekne: „*Mistře, viděli jsme někoho, jak ve tvém jménu vyhání zlé duchy. Zakazovali jsme mu to, protože nechodil s námi.*“

Rozumíte tomu? Jan se snaží nahnat body. Jako by říkal: „*Podívej, Mistře, jak se o tebe starám! Hlídám tvoji značku. Tenhle člověk není v našem klubu, tak jsem mu to zatrh.*“

Jan, je tak trochu podrážděný, když vidí někoho cizího, komu se daří lépe než jemu. Je v tom kus lidské **ješitnosti**, která říká: „*My jsme byli přece na té hoře, my jsme viděli tu slávu, my jsme ti oficiální zástupci. Jak si dovoluje tenhle neznámý člověk odněkud z vedlejší vesnice vyhánět demony v tvém jménu?*“ Učedníci v něm neviděli spojence, ale nekalou konkurenci. Jan prostě přichází za Ježíšem a žaluje, jako malé dítě, které potřebuje obejmout. Učedníci rychle zapomněli na to dítě, které mají uprostřed sebe. Dítě, které se neptá na legitimace. Dítě, které se raduje, když mu někdo pomůže postavit věž nebo mu podá hračku. Ale Ježíšovi učedníci začali budovat hradby kolem sebe. Jako by říkali: „*Bůh patří nám. My jsme ti, kdo mají klíče od té hory i od toho uzdravování.*“

Jenže Ježíšova odpověď je jako **nadechnutí na vrcholu hor**, kde je vzduch čistý a výhled nekonečný. Nezakazujte mu to! říká. Kdo není proti nám, je s námi. Těmito krátkým větami Ježíš **rozkopává naše ohrádky, boří naše hradby**. Učí nás, že dobro není majetkem žádné party ani žádné organizace. Pokud ten cizí člověk dokázal pomoci posedlému chlapci, se kterým si učedníci nevěděli rady, Ježíš se z toho raduje. Pro něj není důležité, jestli má ten člověk „*správné razítko*“. Důležité je, že zlo bylo poraženo a člověk byl zachráněn. **Boží milost**, na kterou my lidé nemáme patent, je jako slunce, které svítí na všechny a patří všem. Boží působení se nedá zamknout do hranic našich církví.

Víte, my často čekáme na zážitky jako na Hoře proměnění. Chceme vidět světlo, slyšet nebeské hlasy a dělat velké zázraky. Ale Ježíš nás vrací k zemi, k tomu dítěti, které tam stále stojí, a k té sklenici vody, kterou máme podávat jiným a přijímat ji, když je nám podávána. Sklenice vody nevyžaduje žádnou hlubokou dogmatiku – tedy soubor naučených náboženských pravidel. Vyžaduje jen to, abychom si všimli, že ten druhý má žízeň, že ten druhý potřebuje pomoc.

J. R. R. Tolkien, autor Pána prstenů, ukazuje ve svém příběhu, že temnotu světa neporážejí jen velcí králové a mocní čarodějové, ale právě ti malí hobiti svými drobnými skutky věrnosti. Každá taková „*sklenice vody*“, kterou si podají na těžké cestě k Hoře osudu, je ranou do srdce temnoty.

Často kolem sebe máme lidi, kteří o sobě říkají, že jsou nevěřící. Vidíme lékaře, kteří bojují s démony nemoci a bolesti se stejným zápallem, jako ten neznámý exorcista z evangelia. Vidíme učitele, kteří se sklání k dětem s takovou láskou, jakou nám ukázal Ježíš. Vidíme různé sociální služby, které den, co den nabízejí jídlo a teplo. Mnozí z těch lidí „*nechodí do kostela*“ a přitom pomáhají z dobrého srdce. Ale v tu chvíli, kdy podávají tu pomyslnou **sklenici vody**, konají dobré skutky a tím vykonávají Boží dílo. A Ježíš nám dnes říká: „*Dívejte se na ně s úctou. Jsou to vaši spojenci.*“ Bůh je totiž mnohem větší než naše představy o něm. Jeho Duch si vane, kudy chce. Často ho potkáme tam, kde bychom ho vůbec nečekali – v lidech, kteří nás možná v něčem provokují svou jinakostí. Skutečná víra se často nepozná podle slov, ale podle ochoty **posloužit bližnímu**.

Marek nám v tomto úryvku předkládá **školu tolerance** – to slovo v latině znamená „*snášlivost*“, ale v biblickém smyslu je to mnohem víc než jen někoho strpět. Je to schopnost radovat se z dobra u druhých.

Jan a ostatní učedníci žárlili. Měli pocit, že když ten cizí člověk uzdravuje, tak jim tím něco bere. Jako by Boží milost byla koláč, ze kterého když si někdo ukrojí, zbude na nás méně. Ale milost není koláč. **Milost je jako světlo svíčky**. Když od své svíčky zapálíte stovky dalších, vaše světlo neubude. Naopak – v místnosti bude více jasů. Ten jas, který viděli na Hoře proměnění, se teď má šířit dál skrze každého, kdo koná dobro.

B+S

Cesta k dospělé víře začíná v momentě, kdy přestaneme na svém písečku objímat svůj kyblík a hlídat si své hradby. V momentě, kdy pochopíme, že záblesk světla z Hory proměnění můžeme zahlédnout i v obyčejné **podané sklenici vody**, kterou nabídne někdo jiný.

Nebudme těmi, kdo **zakazují a vylučují**. Budme těmi, kdo s úžasem zjišťují, že Kristus má své přátele i tam, kde bychom je nečekali. Protože nakonec nejde o to, kdo z nás má pravdu, ale o to, aby ten žíznivý dostal napít a ten trpící byl uzdraven. A v každém takovém skutku, i v té nejmenší sklenici vody, se s námi setkává ten proměněný Pán, který se pro nás sám stal dítětem.

A na závěr ještě takové zamyšlení od C. S. Lewis: jednou z nejúspěšnějších strategií nepřítele je uzavřít věřící do „*vnitřních kruhů*“. V každé instituci (škola, práce, církve) existují neformální „*vnitřní kruhy*“. Lidská zkaženost se neprojevuje jen velkými hříchy, ale často plíživým, drobným ústupkem z morálních zásad. Člověk je ochoten udělat „*malou špatnost*“, aby nebyl vyloučen z vnitřního kruhu.

Ale Bůh, přátelé, není majetkem žádné církve. Bůh není „*náš*“. To my máme být „*jeho*“. Amen.

Modlitba

Pane, prosíme Tě, zbav nás naší ješitnosti a touhy být jedinými vlastníky pravdy. Odpusť nám ty chvíle, kdy jsme jako učedníci žárlili na úspěch druhých nebo kdy jsme se snažili „hlídat Tvou značku“ místo toho, abychom šířili Tvou lásku. Pomož nám, abychom se radovali z každého vítězství nad zlem, i když k němu dojde skrze lidi, kteří nechodí s námi. Žehnej lékařům, učitelům, sociálním pracovníkům a všem lidem dobré vůle, kteří zmírňují utrpení světa. Ať naše společenství není uzavřeným hradem, ale místem, kde je vítán každý, kdo hledá pokoj. Amen.

Píseň: EZ 314 - Za dar slova, Bože milý, přijmi srdcí našich dík

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Pane a Bože náš, s důvěrou dětí se na tebe obracíme a prosíme tě za tento svět i za lidi kolem nás:

- Prosíme tě za tvou církev: Dej nám pokoru, abychom nehledali vlastní slávu a prvenství, ale abychom dokázali s radostí přijímat všechny, kdo v tvém jménu konají dobro.
- Prosíme tě za lidi dobré vůle: Za ty, kteří stojí mimo viditelné hranice církve, a přesto s láskou slouží druhým. Posiluj lékaře, pečovatele, učitele a dobrovolníky, aby v jejich službě byl oslaven tvůj Duch.
- Prosíme tě za ty, kdo trpí: Za všechny, kdo jsou „v údolí“ jako ten nemocný chlapec z evangelia. Za lidi sužované úzkostmi, nemocemi nebo závislostmi. Kéž skrze naše ruce i skrze pomoc druhých zakusí tvou uzdravující moc.
- Prosíme tě za naše společenství: Abychom nebyli uzavřenou skupinou, která si hlídá své výsady, ale abychom byli lidmi, kteří pohotově podávají „sklenici vody“ každému, kdo má žízeň po přijetí a lásce.
- Prosíme tě za mír a smíření: Boř hradby nenávisti a ohradky sobectví mezi národy i v našich rodinách. Uč nás toleranci a schopnosti radovat se z úspěchu druhého.
- Prosíme za ses. Blechovou (nemocnice, ses. Šulekovou, ses. Kábovou, za br. Žaloudka, a jiných
- *Všechny tyto prosby, i ty, které zůstávají skryté v hloubi našich srdcí, Ti odevzdáváme skrze Tvého milovaného Syna, Ježíše Krista.*

Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 204 – Má duše Boha velebí, chválu vzdává

Posláni (Ef 5, 8-10)

8 I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.

9 Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda;

10 zkoumejte, co se líbí Pánu.

Požehnání

Kéž vám Pán (otevře oči), abyste v každém člověku viděli jeho obraz.

Kéž vám Pán (uvolní ruce), abyste dokázali s radostí podávat sklenici vody.

Kéž vám Pán (naplní srdce) pokojem, který převyšuje každé lidské chápání,

Ať vám žehná všemohoucí a milosrdný Bůh, Otec i Syn i Duch svatý, nyní i na věky věků. Amen

Píseň: EZ 418 - I když se rozcházíme, ty s námi zůstáváš